

Политичка коректност постала је најнесрећнија религија на свету, рекао је Ник Кејв одговарајући љубитељима његове музике и стихова шта мисли о тренду "културе отказивања".

"Култура отказивања" (цанцел цултуре) све чешће се користи као термин за то када се појединци или организације суоче са жестоким јавним осудама и бојкотом (посебно на друштвеним мрежама) због исказаних ставова или поступака које би неко други могао да доживи као увредљиве, наводи Нова.рс.

"Опраштање је вредност која би требало да буде у сржи сваког функционалног и толерантног друштва. Тиме се признаје да смо сви ми несавршени и то нам омогућава кисеоник за дисање – да се осећамо заштићенима у друштву", навео је Кејв на свом сајту Ред Ригхт Ханд, на ком одговара на питања љубитеља његове уметности.

Кејв оцењује да би без опраштања друштво изгубило душу и прождирало само себе. "Опраштање нам отвара могућност да се отворено укључимо у слободну комуникацију – у ширење заједничких открића зарад општег добра. Ако се водимо могућношћу опроштаја, у безбедном смо окружењу узајамног уважавања и можемо да се, да цитирам Оскара Вајлда, 'грациозно поигравамо идејама'", објашњава своје виђење Кејв.

Он подсећа да нам "опраштање није по себи дато, него је то вредност коју морамо да гајимо и стремимо ка њој", а да толеранција омогућава духу да са самопоуздањем слободно лута, греши, да исправља сам себе, да буде дрзак, да се усуђује да сумња на путу ка новим и напреднијим идејама.

А онда је одговорио једној Френсис, која га је упитала шта мисли о "култури отказивања".

"Колико видим, култура отказивања је антитеза опраштању. Политичка коректност постала је најнесрећнија религија на свету. Оно што је некада био покушај да се наша друштва наново осмисле, да би била праведнија, сада садржи све најгоре од онога што религије имају да понуде (и ништа од њихове лепоте) – моралну ригидност и самоувереност са које је ошишана чак и могућност икупљења. То је дословно постала лоша религија која се распустила", истиче чувени уметник и додаје да одбијање "културе отказивања" да се суочи са непријатним идејама гуши креативну срж друштва.

"Саосећање је примарно искуство – срж догађања – из ког избијају гениј и дарожљивост имагинације. Стваралаштво је чин љубави који може и да се супротстави нашим основним уверењима, али да тиме донесе и свеже погледе на свет. У томе је и функција уметности и идеја и њихова слава", напомиње Кејв. Он, међутим, оставља и могућност да греши, али пита и шта се политичком коректношћу губи.

"Али ту смо где јесмо. Култура смо у транзицији и могуће је да смо се упутили ка друштву већих једнакости, не знам. Али које ће суштинске вредности тиме бити оштећене", запитао је он на крају.

Испоставило се да се многи, попут комичара Рикија Џервиса слажу са Кејвовим ставом изнетим на његовом сајту, али многи и не, гледајући на политичку коректност као снагу

добра, пише британски ББЦ.

Одговарајући на Кејово виђење, музички новинар Осман Фаруки постовао је на Твитеру да би он "волео да зна које су то 'непријатне идеје' са којим аутор чувених песама жели да се ухвати у коштац, а очигледно не може због 'културе отказивања'", док је његов колега Шон Кјурен оценио да је аустралијски кантаутор направио "базичну грешку" мислећи да је "култура отказивања" усмерена искључиво на уметност.

(Нова.рс)